

Poglavlje 1

Obala Južnog Devona, studeni 1826. godine

TE NOĆI KAD se Sidonie Forsythe uputila u vlastitu propast oluja je parala nebo.

Začulo se divlje njištanje konja i jeftina unajmljena kočija naglo se zaustavi. Vjetar je bio toliko jak da se kabina i dalje tresla, iako više nije bila u pokretu. Sidonie je jedva dolazila do daha kad iznenađeno iz mraka izroni kočijaš, kao sjena prekrivena nepromočivim platnom, i snažnim trzajem otvori vrata.

„Stigli smo do zamka Craven, gospođice”, viknuo je kroz gustu kišnu zavjesu.

Na trenutak je bila paralizirana od straha pred onime što je očekuje u zamku. Zamak *Craven*¹, vrlo prikladno.

„Ove moje rage ne mogu dugo čekati na kiši. Ostajete li, gospođice?”

Kukavički je poželjela zamoliti kočijaša da je odveze natrag u sigurnost Sidmoutha. Mogla bi otići odavde prije nego što šteta bude počinjena. Nitko ne bi ni znao da je bila tu.

Ali što bi onda bilo s Robertom i njezinim sinovima?

Nemilosrdno prisjećanje na opasnost u kojoj se nalazi njezina sestra, natjera je da se panično pokrene. Zgrabivši svoj kovčeg, spotakne se izlazeći iz kočije, a zatim posrne pred naletom vjetra.

1) Craven na engleskom znači strašan, (*op. prev.*)

Nastojeci svim silama ostati u uspravnu polořaju na skliskoj kaldrimi, ona podigne pogled prema visokom crnom zdanju ispred sebe.

Već se i u kočiji bila smrzavala, no vani je vladala prava arktička hladnoća. Sidonie ustukne jer joj je vjetar prolazio kroz vunenu pelerinu kao noř kroz maslac. Iznad nje zabljesne munja, znakovita potvrda da je upravo stupila u kraljevstvo gotičkih romana strave i užasa. Od grmljavine, koja je smjesta uslijedila, upregnuti se konji nervozno uskomešaju.

Usprkos razumljivoj želji da se što prije vrati u civilizaciju, kočijaš nije odmah otišao. „Gospodična, jeste li sigurni da vas očekuju?”

Čak je i kroz zavijanje vjetra čula bojazan u njegovu glasu. Jednaku je bojazan i sama osjećala. Uspravila se što je čvršće mogla po takvoj oluji. „Da. Hvala vam, gospodine Wallis.”

„Neka vam je sa srećom.” Popeo se na vozačko mjesto i potjerao konje u neujednačeni galop.

Sidonie podigne kovčeg i ųurno pohita kratkim stubištem do teških ulaznih vrata. Šiljasti luk iznad ulaza pruųao je slabu zaštitu. Još jedan bljesak munje osvijetli ųeljezni zvekir u obliku lavlje glave. Ona ga podigne rukom u rukavici i ispusti ga da bućno tresne o vrata. Zvuk udarca jedva se čuo od hućanja vjetra.

Njezino uporno kucanje nije urodilo brzim odgovorom. Činilo joj se da je temperatura pala još deset stupnjeva dok se pokušavala zaštititi od kiše koja ju je šibala sa svih strana.

Što li će, zaboga, učiniti ako nikoga nema u kući?

Kad su se vrata napokon odškrinula, otkrivši lice starije ųene, Sidonieni su zubi već cvokotali, a tijelo joj se treslo kao u groznici. Udar vjetra dohvati plamićak svijeće u služavkinjoj ruci i slabašno svjetlo zatreperi.

„Ja sam...” poviće ona kako bi nadglasala oluju, no ųena se samo okrene. Zbunjena, Sidonie krene za njom.

Ušla je u prostranu glavnu dvoranu, prepunu sjenki. S visokih kamenih zidova visjele su prljavosmeđe tapiserije. Naprijed, u golemu kaminu nije gorjela vatra, pojaćavajući dojam negostoljubi-

vosti. Sidonie se tresla od hladnoće koja je ulazila u nju iz kamenih ploča ispod njezinih gležnjača. Iza nje, teška se vrata zatvore tupim, zlokobnim udarcem. Sidonie se preplašeno trzne i, okrenuvši se, ugleda još jednog ostarjelog slugu, ovaj put muškog, kako okreće ključ u bravi.

Što sam to učinila? Zašto sam, za ime božje, došla u ovo stravično mjesto?

Kad su se vrata zatvorila, tišina koja je vladala unutra učini joj se zlokobnijom od bučnog nevremena vani. Jedini zvuk koji se čuo bilo je sumorno kapanje vode iz njene potpuno mokre pelerine. Strah, njezin vjerni pratilac otkako joj je Roberta objasnila svoju situaciju, smjestio se u Sidonieniu želucu poput olovna utega. Pristavši pomoći svojoj sestri, mislila je da će njene muke, koliko god stravične bile, brzo biti gotove. No u ovoj turobnoj utvrdi spopao ju je grozan predosjećaj da nikad više neće ugledati vanjski svijet.

Dopuštaš mašti da ovlada tobom. Prekini s time.

Ohrabrujuće riječi nisu uspjele zaustaviti paniku koja je rasla u njoj. Hodajući nepreglednom dvoranom za služavkom koja je i dalje šutjela, ona osjeti kako joj se žuč podiže u grlo. Činilo joj se da je iz uglova promatraju tisuće zlih duhova. Sidonie stisne obamrle prste oko ručke kovčega i podsjeti se što će zadesiti Robertu ako ne uspije u svojoj nakani.

Mogu ja to.

I dalje, međutim, ostaje gorka činjenica da bi svejedno mogla zakazati. Plan koji je osmislila u Barstowe Hallu, od samog je početka bio rizičan, no stigavši ovamo sama i nezaštićena, nije se mogla oteti zaključku da je njezina ideja zapravo bila jadna i glupa. Kad bi je barem ova sve dublja nesigurnost mogla dovesti do nekog drugog načina da spasi svoju sestru.

Služavka se i dalje sporo vukla ispred nje. Sidonie je bila toliko ukočena od hladnoće da je teškom mukom pomicala noge. Stari joj sluga nije ponudio uzeti pelerinu niti kovčeg. Okrenuvši se, ona

opazi da je netragom nestao, baš kao da je i sam jedan od duhova koji obitavaju u tom zamku.

Sidonie i njena šutljiva pratilja stigle su do vrata na suprotnom zidu, jednako upečatljivih kao ulazna vrata. Žena pritisne kvaku i ona se bešumno otvore na dobro podmazanim šarkama. Skupivši hrabrost, Sidonie uđe u prostoriju ispunjenu svjetlošću i toplinom.

Dršćući, zaustavila se na kraju jednoga od dugih stolova koji su se protezali kroz cijelu sobu. Sa svake njihove strane bili su poređani stolci od pune hrastovine, potamnjeni od starosti. Prostorija je očito bila predviđena za velika, bučna društva, no kad joj se pogled zaustavio na drugoj strani stola, ona opazi da je u njoj, osim stare sluškinje, još samo jedna osoba.

Jonas Merrick.

Nezakoniti plod skandalozne veze. Bogat kao Krez. Savjetnik moćnih i utjecajnih ljudi. I pokvarenjak koji će je večeras tjelesno iskoristiti.

„Gospodaru, dama je stigla.”

Ne uspravivši se iz nehajno zavaljena položaja u stolcu koji podsjeća na kraljevski tron, on podigne glavu.

Od prvog pogleda na njegovo lice, Sidonie bolno zastane dah u grlu. Kovčeg joj isklizne iz slabih prstiju i padne na pod. Ona brzo pogleda dolje, prikrivši svoju potresenost kapuljačom.

Roberta ju je upozorila. William, njezin šurjak, bio je nemilosrdan u opisivanju Merrickova karaktera i izgleda. A, dakako, kao i svi drugi, Sidonie je čula glasine.

No ništa je nije moglo pripremiti na to unakaženo lice.

Ugrizla se za usnicu do krvi, nastojeći se oduprijeti porivu da se okrene i pobjegne u noć. Ne smije pobjeći. Previše toga ovisi o njezinu ostanku. Kad su bile djevojčice, Roberta joj je bila jedina zaštitnica. A sada Sidonie mora spasiti Robertu, bez obzira na cijenu.

Bojažljivo podigne glavu prema svojem zloglasnom domaćinu. Merrick je nosio čizme, kratke hlače i bijelu košulju, otkopčanu ispod vrata. Sidonie odvrti pogled od diskretne naznake mišićavih

prsa i prisili se pogledati mu u lice. Možda će otkriti barem malo slabosti u njegovu odlučnom izrazu, tračak samilosti koji će ga odvratiti od tog stravičnog čina.

No nakon poblížeg proučavanja zaključila je da su njezine nade uzaludne. Čovjek koji je toliko okrutan da uopće predloži takav sporazum s vragom, sigurno neće odstupiti sad kad mu je nagrada na dohvat ruke.

Gusta kosa, crna poput ugljena i dulja nego što diktiraju modni trendovi, padala mu je preko visoka čela. Istaknute jagodice. Četvrtasta brada koja otkriva njegovu nadmenost i visoku razinu samopouzdanja. Duboke su je oči promatrale s izrazom dosađivanja, što ju je plašilo više nego da su bile ispunjene požudom.

Vjerojatno nikada nije bio lijep, čak ni prije nego što mu je napadač iz tajanstvene prošlosti rasjekao autoritativan hrbat nosa i mršavi obraz. Ožiljak debljine palca protezao mu se od uha do kuta usana. Još jedan tanji ožiljak prepolovio mu je oholu crnu obrvu.

Elegantnim pokretom blijede ruke on obuhvati teški kristalni pehar. Pod svjetlošću svijeca njegov pečatnjak s rubinom zloslutno je svjetlucao. Sidonie opazi da su vino u peharu i rubin na prstenu jednake boje. Boje krvi. Zatim smjesta požali što je to opazila.

„Kasniš.” Glas mu je bio dubok i jednako prožet dosadom kao i njegovo držanje.

Sidonie je očekivala da će biti uplašena. No nije očekivala da će se i rasrditi. Merrickova očita nezainteresiranost za svoju žrtvu pobudi u njoj snažan bijes, pročišćujući poput morske plime. „Putovanje je trajalo dulje od predviđenog.” Bila je toliko razjarena da joj ruke nisu zadrhtale dok je skidala kapuljaču. „Vremenski uvjeti ne podržavaju vaše planove, gospodine Merrick.”

Otkrivši mu svoje lice, osjetila je gorko zadovoljstvo kad je njegov nezainteresirani izraz zamijenila zapanjenost i radoznalost. On se uspravi u stolcu i namršteno pogleda preko stola u Sidonie.

„Tko ste vi, dovraga?”

DJEVOJKA, TKO GOD ona bila, nije ni trepnula na Jonasovo otresito pitanje. Pod raščupanom kosom boje kave, njezino je lice bilo blijedo i lijepo na senzualan, puteni način.

Svaka joj čast na sabranosti. Iako je zacijelo izvan sebe od straha, i definitivno promrzla do kostiju, stajala je mirno poput marmorna kipa.

Ali nije posve mirna. Promotrivši je malo podrobnije, Jonas spazi blijedo rumenilo na njenim obrazima. Nije ni približno nesalomljiva kakvom se nastoji predstaviti.

I mlada je. Premlada za ciničnog, sebičnog nitkova poput Jonasa Merricka.

Stojeći pokraj nepoznate ljepotice, gospođa Bevan stiskala je svoje naborane šake. „Gospodaru, rekli ste da očekujete neku damu. Kad je pokucala...”

„U redu je, gospođo Bevan.” Ne skidajući pogled sa svoje gošće, on otpravi služavku pokretom ruke. Trebao bi biti srdit jer mu je njegova prvotna žrtva uspjela umaknuti, no znatiželja je bila jača od bijesa. Tko je ova jedinstvena djevojka? „Ostavite nas.”

„Očekujete li još jednu damu večeras?”

Usne mu se iskrive u podrugljiv osmijeh. „Ne bih rekao.” Njegov ocjenjivački pogled obuhvati djevojku od glave do pete. „Pozvonit ću kad vas budem trebao, gospođo Bevan.”

Mrmljajući potiho riječi neodobravanja, domaćica napusti prostoriju ostavivši ga sama s njegovom gošćom. „Pretpostavljam da je ljupka Roberta zauzeta nečim drugim”, reče on izvještačeno učtivim tonom.

Djevojčine pune usne stisnu se u ravnu crtu. Sigurno su joj se gadili njegovi ožiljci – kao i svima, uostalom – no, izuzevši blago ukočeno držanje kad je ušla u sobu, bila je neobično pribrana. Preljepa Roberta ga je poznavala godinama i svejedno bi se prilikom svakog njihovog susreta stresla od jeze.

Raspoloženje mu se pokvari zbog osujećenog paklenog plana. Prilično se veselio prilici da ženu svoga rođaka nauči podnositi

njegovu nazočnost bez napadaja migrene. Ova mu je impulzivna ljepotica svojim dolaskom pokvarila planove. Dokono se pitao hoće li mu ponuditi odgovarajuću naknadu za takvo razočaranje. Teško je reći. Ispod iznošene pelerine pod kojom su se stvarale lokvice vode mogao je vidjeti vrlo malo.

„Moje ime je Sidonie Forsythe.” Djevojka se ljutito predstavi, drsko isturivši bradu. Bila je predaleko da bi joj mogao vidjeti boju očiju, no znao je da svjetlucaju od bijesa. Imala je krupne, lagano nakošene oči i elegantne obrve, što joj je davalo egzotičan izgled. „Ja sam mlađa sestra lady Hillbrook.”

„Moja sućut”, zajedljivo će on. Ali sada je znao tko je ona. Čuo je za neudanu sestru Forsythe koja živi u Barstowe Hallu, obiteljskom posjedu njegova rođaka, no nikad je nije osobno sreo.

Bezuspješno je pokušao pronaći neku sličnost s njezinom sestrom. Roberta, vikontica Hillbrook, opjevana je ljepotica, ali u konvencionalnom engleskom stilu. Ova tamnokosa djevojka koja zrači netaknutom senzualnošću pripada posve drukčijoj vrsti žena. Postajao je sve zaineresiraniji, premda se trudio zvučati kao da je njezin posjet najdosadniji događaj na svijetu.

„Gdje li Roberta provodi ovako divnu noć? Ako nisam pobrkao datume, dogovorili smo se da ćemo provesti tjedan dana uživajući u uzajamnu druženju.”

Nešto poput trijumfa zabljesne na djevojčinu licu i njezina pri-tajena ljepota zasja poput baklje. „Moja je sestra izvan vašeg dose-ga, gospodine Merrick.”

„Ali vi niste.” Namjerno je svoj osmijeh začinio prijetnjom.

Smjesta je napusti njena kratkotrajna nadmenost. „Nisam.”

„Pretpostavljam da nudite sebe u zamjenu za nju. Vrlo plemenito, ali i pomalo umišljeno ako mislite da bilo koja žena može udovoljiti mojim potrebama.” Bezbrizno je pijuckao vino, želeći iznervirati tu curu koja je upropastila njegove prljave planove. „Bojim se da to nije vaša dužnost. Vaša se sestra zadužila kockanjem, ne vi, koliko god bili dražesni, što zacijelo jeste.”

Njezin se tanki vrat pomicao dok je gutala slinu. Da, iza te predstave hrabrosti definitivno se krije nervoza. Jonas nije bio dovoljno dobar čovjek da se sažali nad tom hrabrom djevojkom, no na jedan kratak i neugodan trenutak osjetio je nešto što je podsjećalo na razumijevanje. I on je nekoć bio mlad i uplašen. Sjećao se kakav je osjećaj glumiti hrabrost dok ti se srce steže od užasa.

Neumoljivo je potjerao tu nepoželjnu empatiju u mračnu rupu u kojoj drži pod lokotom sva svoja davna, stravična sjećanja.

„Ja sam vaša naknada, gospodine Merrick.” Glas joj je bio zaviljujuće hladan. *Brava, incognita*. „No ako ne želite mnome naplatiti dug, on postaje sporan.”

„Tako tvrdi Roberta.”

„Nečasno je...”

On prasne u hrapavi smijeh i djevojka napokon ustukne, ali ne zbog njegova stravična lica, nego zato što joj se izruguje. „Čast je u ovoj kući nepoznati pojam, gospođice Forsythe. Ako vaša sestra ne može podmiriti dug svojim tijelom, onda će morati platiti na uobičajeni način.”

Ona mu strogo uzvrat. „Vi veoma dobro znate da moje sestra ne može pokriti svoje dugove.”

„To je njezin problem.”

„Slutim da ste znali za to kad ste je prijevarom uvukli u svoju pokvarenu igru. Želite je iskoristiti kako biste porazili lorda Hillbrooka.”

„Okrutne li optužbe”, reče on teatralno uvrijeđeno, iako su njezine sumnje posve opravdane. Nije planirao te noći uhvatiti Robertu u klopku i natjerati je na preljub, no takvoj bi prilici i bolji čovjek od Jonasa Merricka teško odolilo. Pogotovo zato što je znao da je Roberta, osim što ga prezire, i nezdravo opčinjena njime. „Vaše osobno žrtvovanje u njezino ime vraški je dojmljiv čin sestrinske odanosti.”

Djevojka ne odgovori ništa. On ustane i autoritativnim koracima prijeđe sobu. „Ako želite da prihvatim ovu zamjenu, trebao bih

vidjeti što dobivam. Roberta možda jest praznoglava kokoš, ali je itekako ugodna oku.”

„Ona nije praznoglava kokoš.” Gospođica Forsythe uzmakne, a zatim zastane i sumnjičavo ga upita: „Što to radite, gospodine Merrick?”

Jonas joj se nastavi približavati. „Odmatam svoj dar, gospođice Forsythe.”

„Odm...?” Ovaj put se nije ni potrudila prikriti uzmicanje. „Ne.”

Usne mu se izviju u podrugljivi osmijeh. „Kanite cijelu noć nositi ovu mokru pelerinu?”

Obrazi joj se još jače zarumene. Stvarno je dražesna s tim svijetlim tenom i punim usnama. Približivši joj se dovoljno blizu, mogao je vidjeti da su joj oči tamne, baršunasto smeđe, poput maćuhica. U njemu se probudi seksualno zanimanje. Nedovoljno snažno da bi ga uzbudilo, više kao znatiželja koja bi uskoro mogla prerasti u požudu.

„Da. Odnosno, ne.” Ona podigne drhtavu ruku u crnoj kožnoj rukavici. „Pokušavate me zastrašiti.”

On se i dalje smješkao. „Ako je doista tako, rekao bih da mi dobro ide.”

Ona se uspravi do svoje pune visine. Za ženu je prilično visoka, no ni blizu njegovih stotinu osamdeset i pet centimetara. „Rekla sam vam zašto sam tu. Neću vam se odupirati. Ne morate glumiti opernog negativca.”

„Otrpjet ćete moje odvratne dodire, ali nećete svući pelerinu? Nije li to malo blesavo?”

Ona prestane uzmicati, ali samo zato što je stigla do zida iza sebe. Iz očiju su joj bijesno frcale zlatne iskre. „Nemojte me zadirivati.”

„Zašto ne?” upita on lijeno i ispruži ruku kako bi joj odvezao pelerinu oko vrata.

Ona se stisne uza zid u bezuspješnom pokušaju bijega. „Ne sviđa mi se to.”

„Naviknut ćete se.” Rukama joj okrzne ramena i osjeti njihovo napeto drhtanje ispod mokre vunene tkanine. „Na štošta ćete se naviknuti do isteka našeg druženja.”

Svjesna svojeg nepovoljnog položaja, ona hladno reče, „Vjerojatno ste u pravu.”

Jonas se uozbilji. „Roberta nije vrijedna ovoga, znate.”

Djevojka – gospođica Forsythe, Sidonie – zurila je neustrašivo u njega. „Jest, vrijedna je. Vi to ne možete razumjeti.”

„S time se mogu složiti.” Ako je ova luda ženska odlučila dobrovoljno skočiti u vlastitu propast, nije blesav da je spriječi u tome. Pogotovo kad tako ugodno miriše na kišu i, blago, u pozadini, na ženu. On razmakne pelerinu koja joj sklizne s ramena i pretvori se u vlažnu hrpu na podu, otkrivši tijelo s privlačnim oblinama koje će savršeno popuniti Jonasove šake.

Ostavši bez dijela odjeće ona šokirano uzdahne, a zatim se drščući uspravi i prkosno stisne čeljust. „Spremna sam.”

„Čisto sumnjam, *bella*.” Proučivši malo bolje njezinu haljinu, Jonas reče s iskrenim zgražanjem: „Što to, dovraga, imate na sebi?”

Ona ga ošine otrovnim pogledom punim antipatije. „Što fali mojoj odjeći?”

S neodobravanjem je gledao u naborani bijeli muslin haljine koja je premladenačka za nju, presvijetla za ovu nesretnu noć, prestaromodna, pre... sve. „Ništa, ako ste se odjenuli za ulogu žrtvovane djevice.”

„Zašto ne?” reče ona, oživljena duha. „Ja *jesam* djeвица.”

On zakoluta očima. „Naravno da jeste. Što nas dovodi do pitanja zašto mi darujete svoju nevinost, umjesto da pustite svoju nerazumnu sestru da sama počisti za sobom.”

„Vrijeđate me, gospodine.”

On priguši smijeh. Ova je djevojka zabavnija od Roberte, koja bi ga dosad već sigurno počastila histeričnim ispadom. U najmanju ruku. Nije mogao zamisliti da bi ova ozbiljna božica pribjegli takvoj dramatici. Možda je ovo ipak njegova sretna noć. Blago razočaranje

zbog Robertine podvale je blijedilo, da bi naposljetku posve nestalo pred umirujućim djelovanjem ove ljupke, prkosne djevojke. Uhvatiti Robertu u zamku nije bilo osobito izazovno, koliko mu god bio primamljiv plan da nategne ženu svojeg omraženog rođaka. Zavodjenje Sidonie Forsythe obećavalo je vrlo dobru zabavu.

„Ovo je moja najbolja haljina”, srdito će gospođica Forsythe.

Jonas podrugljivo kvrcne prstom mlitavi volan na njezinu dekolteu. „Možda kad vam je bilo petnaest godina.” Pronicljivo je pogleda. „Koliko vam je zapravo godina?”

„Dvadeset i četiri”, promrmlja ona. „A koliko ste vi stari?”

„Za tebe sam prestar.” Trideset i dvije godine realno nisu neka osobita starost, no što se iskustva tiče, osjećao se kao da mu je milijun godina. Milijun nerazborito potrošenih godina.

Lice joj odjednom zasja od nade. „Znači li to da ćete me pustiti?”

Ovaj put se otvoreno nasmijao. „Ni u ludilu.”

Izgedala je sve prestrašenije, kao da bi najradije pobjegla, pa je Jonas uhvati za rame, golo ispod tanašne tkanine gornjeg dijela njezine haljine. Pri tom prvom dodiru nešto neobjašnjivo prostruji među njima. Kad mu je pogled susreo njene uplašene smeđe oči, baršunaste poput maćuhica, on zaroni u njihovu meku dubinu. Drhtala je dok je njegov stisak popuštao sve do nježnog milovanja njenog ljupkog ramenog zgloba.

„Što čekate?” jedva je progovorila kroz ukočene usnice.

Trebalo bi ga bičevati zbog mučenja nedužne djevojke, no radoznalost je ipak prevladala. Drugim joj dlanom obujmi vilicu i nagne joj lice. Bio joj je toliko blizu da je mogao vidjeti svaku zlatnu zraku u njenim sjajnim šarenicama. Nosnice su joj se širile kao da udiše njegov miris, baš kao što je on udisao njezin.

A možda je samo jako uplašena pa ima poteškoća s disanjem.

„Pitanje je vrijedi li bludničenje sa sestrom žene moga neprijatelja jednako kao bludničenje sa ženom moga neprijatelja”, promrmlja on.

„Gade”, prosikće ona, a on osjeti njezin topli dah na svome licu.

On se nasmiješi na paničan strah u njezinim očima. „Upravo tako, *bella donna*.”

Polako je sagnuo glavu kako bi spustio svoje usne na njezine. Njezin svježi, kišni miris preplavi mu osjetila i malo mu se zavrti u glavi od iščekivanja. Nije se odmakla, a usne su joj i dalje bile stisnute, no bio je opijen njihovom baršunastom toplinom.

Klizio je svojim usnama preko njezinih. Bila je to više najava poljupca nego pravi poljubac. Čak i kad ga je obuzela požuda, tjerajući ga da je uzme, govoreći mu da je ona ondje radi toga, dodir njegovih usana ostao je lagan, škakljiv. Nije ni pojačao stisak ruke na njezinu ramenu kako bi ostala zarobljena njegovim ustima. Agonija napetog iščekivanja graničila je s ugodom dok je čekao njezin pokušaj bijega, psovke i pogrdne nazive. No ona je ostala nepomična poput porculanske figurice. S jednom bitnom razlikom – ugodna toplina pod njegovim usnama pripadala je ženi, a ne neživom porculanu.

Nakon nekoliko sekunda on podigne glavu, iznenađen što toliko nevoljko prekida taj nezadovoljavajući poljubac. Disao je teško i isprekidano, odolijevajući porivu da je propisno poljubi. Možda neće imati neke osobite koristi od seksa sa šurjakinjom lorda Hillbrooka, no imao je ružan predosjećaj da ga to neće zaustaviti.

Oči su joj bile razrogačene i tamne od šoka. Zato što ju je poljubio? Ili možda zato što je, makar i samo na trenutak, uživala u tome?

„Čemu ovo oklijevanje?” Glas joj je bio hladan. „Obavite to već jednom.”

Koreći je, kuckao joj je kažiprstom po obrazu. „Nisam još večerao”, reče on blago i pusti je iz zagrljaja.

Ona zatetura, ali zadivljujuće hitro ponovno uspostavi ravnotežu. Disala je nesigurno i ubrzano kroz otvorena usta. Draži mu je bio njezin bijes od ove ranjivosti. I protiv njegove volje, njezina je ranjivost nagrizala njegovu nemilosrdnost kao hrđa željezo.

„Hoćete li mi se pridružiti?”

Ona mu uputi pogled pun više nego zaslužene mržnje. „Nisam gladna.”

„Šteta. Trebat će vam snaga poslije.”

Jonas pričeka malo da ona shvati na što je mislio, a onda sjedne i pozvoni gospođi Bevan, koja se pojavila iznenađujuće brzo. Vjerojatno je prislušivala pred vratima. Kako u zamku Craven nema baš prilika za zabavu, nije joj to mogao zamjeriti.

„Možete poslužiti večeru, gospođo Bevan”, reče on vedrim glasom, što mu priskrbi zbunjeni pogled njegove domaćice.

„U redu, gospodaru. Za damu također?”

Gospođica Forsythe i dalje je stajala na mjestu gdje ju je poljubio. Ponovno je izgedala poput mramorna kipa, no sad kad ju je dodirnuo, znao je da je od krvi i mesa.

„Za dvoje?”

Djevojka nije reagirala. Zaboga, zar je taj poljubac ušutkao njezin oštar jezik? Nadao se da će je uspjeti natjerati da ga ponovno upotrijebi. Ali ne za neobavezno ćaskanje.

On se obrati gospođi Bevan. „Ne, samo za jednu osobu. Molim vas, odvedite damu u njezinu sobu. Gospodin Bevan mi može poslužiti večeru.”

„U redu, gospodaru.” Starica izađe vukući noge, a nakon kraćeg oklijevanja djevojka podigne svoj mali kovčeg i krene za njom.

Jonas poželi biti prisutan kad gospođica Forsythe shvati kako je, u ovom trošnom kamenom zdanju, njezina soba ujedno i njegova.